

gesteld dat op een gegeven oogenblik ons leger vrij van scabies zal zijn, dan worden de met verlof gaande militairen bij hun familie wederom besmet en brengen de ziekte mede naar kazerne of kwartier. De scabies moet bestreden worden in het leger en daarbuiten, gemeenschappelijk en tegelijk. Dat bestrijding noodig is, is mij gebleken uit ontvangen sympathiebetuigingen.

Bodegraven, 3 Febr. 1918.

M. W. MARSMAN.

HET KAN NIETS LIJDEN!

Collega W. J. F. NUYENS te Boxmeer deelt in het vorige nummer van dit *Tijdschrift* een geval mee van *verzuimde* dwarsligging met *sterken* contractiering, waarbij desondanks de keering onder narcose *gemakkelijk* gelukte. Dit feit is voor hem aanleiding om ons, zijn collega's, toe te roepen: „Zelfs bij *verzuimde* dwarsligging, „desespereert niet” en poogt te keeren: het kan veel lijden!”

Ik wensch hierbij het volgende op te merken:

Als een keering *gemakkelijk* gelukt, is er geen, laat staan een sterke, contractiering geweest. Wie echter de geweldige moeilijkheden van een echten contractiering af en toe heeft ondervonden, hij zal er niet aan denken zijn collega's toe te roepen: ga uw gang maar, het kan veel lijden! Integendeel, als men nagaat, hoe licht een baarmoederscheur soms totstandkomt, zal men bij elke keering, en zeker bij een moeilijke, er diep van doordrongen moeten zijn, dat het *niets* kan lijden; anders stelt men zijn patiënten aan levensgevaar bloot. De uitlating van NUYENS: „het kan veel lijden” is een term, die in de verloskunde niet thuis hoort! Ik kan niet nalaten er zeer nadrukkelijk tegen te protesteeren!

Tenslotte nog dit. Dat een geneesheer niet er in slaagt bij een patiënte, „die vijf dagen in barensweeën was”, de juiste diagnose te stellen, is voorzeker betreurenswaardig. Doch NUYENS heeft niet het recht, deze tekortkoming van een zijner omwonende collega's wereldkundig te maken.

Utrecht, 3 Februari 1918.

A. W. AUSEMS.

HERZIENING HUISHOUELIJK REGLEMENT.

Er heerscht over dit onderwerp een merkwaardige begripsverwarring. Tot juister begrip der zaak meen ik in het kort de feiten in herinnering te moeten brengen.

De specialisten hebben nooit een organisatie in de Maatschappij verlangd. Een deel der Amsterdamsche specialisten heeft, in overleg met het hoofdbestuur, daarop aange-stuurd. De meerderheid der specialisten is overtuigd, dat zij hun belangen en die hunner patiënten (en niet alleen in ziekenfonsaangelegenheden) het best zelf kunnen behartigen. De oprichting der plaatselijke specialistenvereeningen is van die overtuiging het gevolg geweest. En ook de oprichting der „Algemeene Nederlandsche” is — alle verdachtmakingen ten spijt — aan geen andere beweegreden toe te schrijven. Het heeft nooit in de bedoeling der specialisten gelegen, de Maatschappij te verlaten, tenzij het door hun medeleden hun onmogelijk wordt gemaakt er in te blijven. Dat een organisatie der specialisten binnen de Maatschappij dit zal kunnen verhoeden, staat te bezien. Zij hebben een dergelijke organisatie niet gevraagd; deze wordt hun door de Maatschappij, vertegenwoordigd door het hoofdbestuur, aangeboden, om niet te zeggen, opgedrongen. Een eerste poging, de vrijwillige organisatie in onderafdeelingen, is mislukt, zooals te voorzien was. Thans wil men het beproeven met een gedwongen organisatie. De specialisten, hoewel niet warm voor een regeling, waarom zij niet gevraagd hebben, willen deze nieuwe poging niet tegenwerken, doch zijn bereid een proef er mee te nemen, mits de noodige waarborgen worden verstrekt, dat zij als minderheid niet zijn overgeleverd aan een meerderheid, wier belangen in vele opzichten gansch andere zijn dan de hunne. Het stellen van deze waarborgen doet velen den schrik om het hart slaan. Dat geeft niet veel hoop. Indien deze laatste poging mislukt, mag dit niet aan veeleischendheid van de specialisten geweten worden.

's-Gravenhage, 3 Februari 1918.

J. DE GROOT SR.